आत्मनोदुष्कृतंस्मृत्वाऽसितापांगींविवक्षुरभवत् ॥ ३ ॥ षष्ठींरजनीं प्राप्येतिशेषः ॥४ ॥ ५॥ तदेवलभते तल्लभतएवेतिच ॥ ६ ॥ अर्थानामैहिकानां कर्मणां पारलौकिका नामारंभे आरंभकाले फलंप्रति योगुरुलाघवं गौरवंलाघवंच दोषंवाऽदोषंगुणंवा नजानाति ॥ केनचिदल्पेनहत्यादिना महदनिष्टं केनचिन्महतापि यागादिनाऽल्पफलं ॥ तथा इदंकर्माल्पदोषं बहुगुणं इदंच बहुदोषमल्पगुणमित्येवं नजानाति सबालइत्युच्यते नस्तनंधयः ॥ ७ ॥ छित्वा पलाशोपरोधनिवृत्त्यर्थमितिशेषः ॥ पुष्पंदृष्ट्वा पुष्पम हत्त्वंदृष्ट्वा फल महत्त्वमनुमीयेत्यर्थः ॥ गृध्नुः लिप्सुः शोचति स्वतर्कितफलाभावात् ॥ ८ ॥ दृष्टांतं दार्ष्टांतिकेयोजयति ॥ अविज्ञायेति ॥ फलं क्रियमाणकर्मणोभावि

सभार्येहिगतेरामेकौसल्यांकोसलेश्वरः ॥ विवक्षुरसितापांगींस्मृत्वादुष्कृतमात्मनः ॥३॥ सराजारजनींषष्ठींरामेप्रव्राजितेवनं॥ अर्ध रात्रेदशरथःसोऽस्मरद्दुष्कृतंकृतं॥४॥सराजापुत्रशोकार्तःस्मृत्वादुष्कृतमात्मनः॥कौसल्यांपुत्रशोकार्तामिदंवचनमब्रवीत्॥५॥यदा चरतिकल्याणिशुभंवायदिवाशुभं ॥तदेवलभतेभद्रेकर्ताकर्मजमात्मनः॥६॥गुरुलाघवमर्थानामारंभेकर्मणांफलं॥दोषंवायोनजा नातिसबालइतिहोच्यते॥७॥ कश्चिदाम्रवणंछित्वापलाशांश्चनिषिंचति॥ पुष्पंदृष्ट्वाफलेगृध्नुःसशोचतिफलागमे॥८॥ अविज्ञायफ लंयोहिकर्मत्वेवानुधावति॥ सशोचेत्फलवेलायांयथाकिंशुकसेवकः॥९ ॥सोहमाम्रवणंछित्वापलाशांश्चन्यषेचयं॥रामंफलागमे त्यक्त्वापश्चाच्छोचामिदुर्मतिः ॥ १०॥लब्धशब्देनकौसल्येकुमारेणधनुष्मता॥ कुमारःशब्दवेधीतिमयापापमिदंकृतं॥११॥तदिदं मेनुसंप्राप्तंदेविदुःखंस्वयंकृतं॥ संमोहादिहबालेनयथास्याद्भक्षितंविषं॥१२॥ फलं अविज्ञायाविचार्य कर्मत्वेव कर्मैवतु लौकिकंवैदिकंवा अनुधा वति अनुतिष्ठति ॥ शोचेत्तप्येदित्यर्थः ॥९॥ अस्तुप्रकृतेकिंतत्राह ॥ सोहमिति फलागमे रामकृतस्योत्तरक्रिययालभ्यपारलौकिकफलप्राप्तिसमये रामाभिषेकजसुखप्रा प्तिसमयेवा ॥१०॥ यदाचरतीत्याद्युक्तविषयमाह॥ लब्धेति॥ कुमारोजकुमारः शब्दवेधीतिलब्धःशब्दोयेनतादृशेनमया शब्दवेधीत्येवंलब्धकीर्तिनेतियावत् ॥ कुमारेण जीव त्पितृकेण इदंवक्ष्यमाणं ॥११॥तदिदं तत्फलमिदंदुःखं ॥आज्ञानकृतकर्मणः कथमेवंफलं तत्राह॥मोहादिति ॥अज्ञानेनापि भक्षितंविषं यथा बालमपिहंति तद्वदित्यर्थः॥१२॥